

λῶς πῶς νὰ χωνεύη.

Ἐν σιγάρων ἀβάνης ποῦ φέρει τὸν ἄνθρωπον; ἀπορασιζει νὰ μεταβῆ εἰς τὴν κλίνην του καὶ εὐρίσκαται εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι κύριος τῶν πράξεών του. Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τὸ δίδουν τοῦτο ζῶον, ὅπερ ζῆ ἐντός τοῦ μεγάλου τούτου φρενοκομείου, τὸ ὁποῖον ἀποκαλοῦμεν κόσμον;

Εἶναι γέννημα οὐρανοῦ ἢ γῆς; Εἶναι ζῶον ἔμψυχον ἢ ἄψυχον;

Εἶναι κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ ἢ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν πιθήκων;

Ἐρωτῶ. Ἀλλὰ τὸ νὰ ἐρωτᾷ τις εἶναι εὐκόλον, τὸ νὰ ἀποκρίνηται εἶναι δύσκολον. ἐὰν ἐρωτήσης θεολόγον, θὰ λάβῃς μίαν ἀπάντησιν· ἐὰν ὑλιστὴν, ἄλλην· ἐὰν δαρβινιστὴν, ἄλλην. Ἐὰν, τέλος, ἐρωτήσης μέθυσον, θὰ σοὶ ἀποκριθῇ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον προωρισμένον νὰ πλέῃ ἐν τῷ οἴνῳ καὶ νὰ λούηται μὲ οἰνόπνευμα. Ἦκουσα μέθυσον νὰ λέγῃ, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος συχνότερον αὐτοῦ κοινοῦεῖ.

Μεγάλη ιδέα; ἀποκύημα τοῦ οἴνου.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀληθῶς περίεργον ζῶον, τὸ μόνον ὅπερ ζῆ διὰ νὰ πάσχη, νὰ γελᾷ, νὰ κλαίῃ καὶ νὰ λησμονῇ. Εἶδον ἄνθρωπον ἀπολέσαντα τὴν σύζυγόν του καὶ παραφρονήσαντα ἐπὶ τεσσαράκοντα ὄλας ἡμέρας· τὴν τεσσαρακοστὴν τετάρτην ὅμως ἐνυμφεύετο ἄλλην. Εἶδον χήραν, ἥτις ἐπὶ ἐξ μῆνας δὲν ἐξήρχετο τοῦ δωματίου της, ἵνα μὴ ἐξελθοῦσα ἀμαρτήσῃ. Εἶδον ἐρῶσαν γυναῖκα νὰ πίνῃ ὄξον διὰ νὰ ἀποθάνῃ, οὐχὶ ὅμως μετὰ χολῆς μεμιγμένον, διότι

Εἶδον νέον πίνοντα οἰνόπνευμα διὰ νὰ λησμονῇ νέαν πρὸς ἣν πώποτε δὲν ἐξέφρασθη τὸν ἔρωτά του. Εἶδον ἄνθρωπον μὲ ἐξ ὀφθαλμούς; νὰ ὠθῆ τυρλόν, διότι δὲν τὸν εἶδεν. Εἶδον γέροντα νὰ παραφρονῇ διὰ νέαν, θυγατέρα πανούργου καὶ αἰσχροῦ γυναικῆς, ἥτις ἐτελεύτα τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐτελεύτα ἐν τῇ μήτρᾳ αὐτῆς τὸ προῶν τῆς συλλήψεως. Εἶδον ληστὴν,